

— Но татко, не виждашъ ли че това е чиста свиня?

— Но наследница на милиони. Какво ми струва твоята Лидия, когато нѣма пукнатъ грошъ?

— Но Лидия е умна жена, татко.

— Знаешъ ли какво нѣщо е живота? Мисъ Свинка е толкова по-умна, колкото повече пари има отъ Лидия.

— Добре! А какво ще кажатъ колегитѣ ми отъ „Парнасъ“?

— Та те сж всичкитѣ като тебе. Боя се само, до като ти се намѣждувашъ да не те превари нѣкой отъ тѣхъ. Предъ толкова милиони тѣ всички биха паднали въ краката на мисъ Свинка.

— А обществото? . . .

— Кое общество? . . . Та него ли видя на приема? . . . Тия хора, които се надпреварваха да се докоснатъ до нея, които дори съ ржце екскрементитѣ ѝ изчистиха, това е то обществото! Останало е сганъ. А какво ще каже тая паплачъ менъ малко ме интересува. Когато имашъ милиони, за нея има разни срѣдства. . .

Доводитѣ на стария Курдонъ бѣха силни и Кенъ Кури се почувствува победенъ.

— Е добре азъ. . . — едва успѣ да каже той и преглътна езикъ. На вратата се показва Лидия. Очитѣ ѝ искрѣха пламъци.

— Нали не е истина миличекъ?! — умолително промълви тя.

Кенъ Кури въздъхна дълбоко.